

ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਸਿੱਖਿਅਕ ਹੋਣਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਬਿਆਨ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਹੀ ਸਵਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਕੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਦੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਜੇਕਰ ਸਵਾਲ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਤਾਂ ਨਤੀਜਾ ਇਹੀ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਨਪੜ੍ਹ ਹਨ ਜਾਂ ਉਹ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸਬੂਤ ਜਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਮੁੜ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੱਖਪਾਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਬਿਆਨ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਮਕਸਦ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(15) ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਵਿਦਵਤਾ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੋਧ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ (10) ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਲਾਭ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੂਜੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।

(16) ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਿਦਵਤਾ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੈ, ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਐਸ.ਸੀ.ਕੇ

ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਗੁਪਤਾ ਜੇ

ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ, -ਜਵਾਬਦਾਰ

CWP 13494 of 94

15 ਮਈ, 1997

1 ਅਗਸਤ, 1986 ਤੋਂ 31 ਜੁਲਾਈ, 1988 ਤੱਕ ਦੇ ਜੀਓ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਮੁੜ-ਰੁਜ਼ਗਾਰ / ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ

(10)]1996(1) RCR667

ਰੁ. 2500—'ਬਰਾਬਰ ਕੰਮ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਤਨਖਾਹ' ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਉਲੰਘਣਾ ਵਜੋਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਆਖਰੀ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨਾ — ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਅਖਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੇਵਾ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤੈਅ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। -ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਉਦੋਂ ਹੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਚੰਗੇ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ-ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ-ਆਖਰੀ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਵਿਧਾਨ 38(c) ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਦਰਸਾਏਗੀ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਆਪਨ ਅਮਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕੋਲ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਅਧਿਆਪਕ ਨੂੰ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਧਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ 62 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਧੀ ਹੋਈ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤਬਦੀਲੀ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(ਪਰਾ ੭)

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਜੁਲਾਈ, 1986 ਨੂੰ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਕਰਨ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਸੀ। 1 ਅਗਸਤ, 1986 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ "ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨ ਵਜੋਂ ਮੁੜ-ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ..."। ਇਹ ਅੱਗੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਇਸ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਹੋਵੇਗੀ" ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ "ਇਸ ਪੋਸਟ ਲਈ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਰੁਪਏ ਹੋਵੇਗਾ। 2500 (ਸਥਿਰ) ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੱਤਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।" ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ 38(ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ 'ਵਿਸਥਾਰ' ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ 'ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ'। ਇਹ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਿਉਂ? ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(ਪਰਾ ੯)

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਕਾਦਮਿਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਂ * ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਖਾਸ ਆਜ਼ਾਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਹਿਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਰਗੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੜਤਾਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਇੱਕ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘਟਾਉਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 5000 ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ 3000 ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। 2500 ਜਾਇਜ਼ ਸੀ

(ਪਰਾ 13)

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਅਸਮਾਨਤਾ ਵਾਲਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਵਿਵੇਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇਣ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤਾਂ ਹੀ ਕਾਇਮ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਵੇ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(ਪਰਾ 16)

ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਇਨ-ਵਿਅਕਤੀ।

ਮਹਿੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੇਠੀ, ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਅਮਿਤ ਸੇਠੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਦੇ ਨਾਲ ਜਵਾਬਦੇਹ

ਨਿਰਣਾ

ਜਪਵਾਹਰ ਲਾਲ ਗੁਪਤਾ ਜੋ

(1) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਸਾਬਕਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਅਤੇ ਮੁਖੀ ਹੈ। ਉਹ ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪਟਿਆਲਾ ਤੋਂ 31 ਜੁਲਾਈ, 1996 ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ 1 ਅਗਸਤ/1986 ਤੋਂ 31 ਜੁਲਾਈ, 1988 ਤੱਕ ਮੁੜ-ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 2,500

ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਉਸ ਨੇ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ। ਕੁਝ ਵੀ ਲਾਭਦਾਇਕ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ 'ਬਰਾਬਰ ਕੰਮ' ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਪੱਖਪਾਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਆਖਰੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸਾਰੇ ਭੱਤੇ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਆਦਿ ਸਮੇਤ ਤਨਖਾਹ ਦੇਣ।

(2) ਰਿਸਪੋਂਡੈਂਟ-ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। 2,500 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਰੈਗੂਲਰ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਾਚਾਂ ਦੀ ਮਾਰ ਝੱਲਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ, "ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਉਸੇ ਕਾਰਨ 'ਤੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਦੁਆਰਾ 23 ਮਾਰਚ, 1992 ਨੂੰ ਹੋਈ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 22 ਅਪ੍ਰੈਲ 1992 ਦੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਤਕਰੇ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟ ਆਫ ਬਿਜਨਸ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਵੈਬ ਦੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਪੀ.ਕੇ. ਕਪੂਰ ਨੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਨੌਕਰੀ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਠੇਕੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ... ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਨੇ ਪੂਰੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇਣ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਪੀ ਕੇ ਕਪੂਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁੜ-ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਭੱਤੇ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(3) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਜਵਾਬ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਅੰਤਰ-ਆਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ "ਸਿਰਫ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1993 ਨੂੰ ਹੀ (ਉਸ ਨੂੰ) ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।" ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿਚ ਤੱਥ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਹਨ।

(4) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਧਾਨ 38 (ਸੀ) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਤਕਰੇ ਦੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਸਕੇਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਮਐਸ ਸੇਠੀ ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕੋਲ ਠੇਕੇ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਵਾਧਾ, ਮੁੜ-ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਜਾਂ ਨਵੀਂ ਨੌਕਰੀ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਅਸਤਿਆਰ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤਨਖਾਹ ਲਈ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ।

(5) ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਜੋ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹਨ:-

- (i) ਕੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵੱਲੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤਨਖਾਹ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸੀ? 2,500 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਵੈਧ?
- (ii) ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤਨਖਾਹ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ?
- (iii) ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦੇਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

Reg:(I)

(6) ਅਧਿਆਪਨ ਸਟਾਫ਼ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਸਮੇਤ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਕਾਨੂੰਨ 38 ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਆਦਿ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਕਲਾਜ਼ (c) ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ:-

“ਅਧਿਆਪਕ ਅਮਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੂਰਣ-ਕਾਲੀ ਮੈਂਬਰ ਸੱਠ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ;

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਵਾਈਸ ਚਾਂਸਲਰ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਾਲ ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਪਰ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਵਿਸਤਾਰ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਵਿਸਤਾਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, 31 ਜੁਲਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਸਾਲ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਉਮਰ 62 ਸਾਲ ਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

(7) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗੀ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਆਪਨ ਅਮਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕੋਲ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਅਧਿਆਪਕ ਨੂੰ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਧਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ 62 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਧੀ ਹੋਈ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤਬਦੀਲੀ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(8) ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਹੈ?

(9) ਮੰਨਿਆ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 31 ਜੁਲਾਈ, 1986 ਨੂੰ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਸੀ। 1 ਅਗਸਤ, 1986 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਕਾਪੀ

ਜੋ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ P.4 ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ “ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰੋਵੀਸਰ ਵਜੋਂ ਮੁੜ-ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।” ਇਹ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ “ਇਸ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਹੋਵੇਗੀ” ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ “ਇਸ ਪੋਸਟ ਲਈ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਰੁਪਏ ਹੋਵੇਗਾ। 2,500 (ਸਥਿਰ) ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੱਤਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।” ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ 38(ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ‘ਵਿਸਥਾਰ’ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ‘ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ’। ਇਹ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਿਉਂ? ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਾਹਰਾ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।)

(10) ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਸੇਠੀ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ 1 ਅਗਸਤ, 1986 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਭਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਸਨ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤਨਖਾਹ 2500 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ।

(11) ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਸੰਭਾਲੇ ਸਨ। ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਫੈਕਲਟੀ ਦਾ ਡੀਨ ਸੀ; ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਡੀਨ ਅਕਾਦਮਿਕ ਮਾਮਲੇ; ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਆਈਏਐਸ ਸਿਖਲਾਈ ਕੇਂਦਰ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਡਾ. ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲਾਂ 'ਤੇ ਸੈਨੇਟ, ਸਿੰਡੀਕੇਟ, ਅਕਾਦਮਿਕ ਕੌਂਸਲ ਅਤੇ ਬੋਰਡ ਆਫ਼ ਸਟੱਡੀਜ਼ ਦਾ ਚੇਅਰਮੈਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਵੀਸਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਹੈ ਕਿ 1 ਅਗਸਤ, 1986 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ “ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ-ਬੋਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਪ੍ਰੋਵੀਸਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੋਰ ਡਿਊਟੀਆਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ/ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝ

ਸਕਦਾ ਹੈ”। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਦਾ ਬੋਝ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਹੋਰ ਫਰਜ਼' ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ। ਜੇ ਵਾਈਸ ਚਾਂਸਲਰ ਜਾਂ ਸਿਡੀਕੋਟ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ 'ਹੋਰ ਡਿਊਟੀ' ਨਹੀਂ ਸੌਂਪੀ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕੰਮ ਦੇ ਬੋਝ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਆਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ।

(12) ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਵਿਧਾਨ 38 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੂੰ ਠੇਕੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇਣ ਦਾ ਸੁਤੰਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਫਰਜ਼ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਸੰਸਥਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਵੰਡਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨਿਆਂਪੂਰਨ, ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਨਖਾਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਹੜੇ-ਸਟਿੱਕ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀ-ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਭਿੰਨਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸੀ, ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। 2,500 ਸ੍ਰੀ ਜੇ.ਸੀ.ਦਾਬੜਾ ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਵਜੋਂ ਮੁੜ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ 3,000 ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ

ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. 3,500 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਸਰਦਾਰ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਜੋ ਸਿੱਖ ਸਟੱਡੀਜ਼ ਦੇ ਰਿਟਾਇਰੇਸ਼ਨ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਨ, ਨੂੰ ਮੁਫਤ ਟੈਲੀਫੋਨ, ਸਕੱਤਰੇਤ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਲਾਈਫ ਟਾਈਮ ਫੈਲੋਸ਼ਿਪ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਵਧਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਾ: ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵੀ ਵਾਈਸ ਚਾਂਸਲਰ ਵੱਲੋਂ ਦੁੱਕਵੇਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਲਾਈਫ-ਫੈਲੋ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਾਈਸ ਚਾਂਸਲਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨੀਤੀਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

(13) ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਕਾਦਮਿਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭਿੰਨਤਾ ਦੇ mpn ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਆਜ਼ਾਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਹਿਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਰਗੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੜਤਾਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਇੱਕ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀ ਹੈ। 5,000 ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਰੁ. 2,500 ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਤਨਖਾਹ ਸਕੇਲ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਧਾ ਕੇ ਰੁਪਏ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 4,500-150-5,700-200-7,300 1 ਜਨਵਰੀ 1986 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੋਸਟ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਤਨਖਾਹ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਈਨ ਇੱਕ ਲੈਕਚਰਾਰ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨਾਲੋਂ ਕਾਫੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਨਖਾਹ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(14) ਸ੍ਰੀ ਸੇਠਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨੌਕਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਹ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂ? ਕੋਈ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਾਲ 1965 ਤੋਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਤਾ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਲਈ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਭਾਈ। ਉਸਦਾ ਲੰਮਾ ਤਜਰਬਾ ਇੱਕ ਯੋਗਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਅਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਉਮਰ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵਿਭਿੰਨ ਇਲਾਜ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ

ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ। ਆਮ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਲੰਬਾ ਤਜਰਬਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉੱਚੇ ਭੱਤੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।

(15) ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਾਇਰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅੰਤਰ-ਆਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ “ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਆਪਕ ਨੂੰ ਸੇਵਾਕਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ”। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਅਜਿਹਾ ਫੈਸਲਾ 19 ਜੁਲਾਈ, 1986 ਨੂੰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ. ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨੌਕਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਅਮਲੇ ਦੇ ਸੈਬਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਲਾਭ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਰੁਪਏ 'ਤੇ ਤੈਅ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। '2,500 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਜੇਕਰ ਪੋਸਟ ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ ਦਾ ਤਨਖਾਹ ਸਕੇਲ ਹੈ। 4,500—7,300, ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਰੁਪਏ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। 2,500 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ।

(16) ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਅਸਮਾਨਤਾ ਵਾਲਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪੂਰਨ ਵਿਵੇਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਦੇਣ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇਣ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤਾਂ ਹੀ ਕਾਇਮ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਵੇ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ. ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(17) ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮੋਨੀਰੁਜਮਾਨ ਮੁਲਿਕ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿ ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚ ਵਿਭਿੰਨ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ. ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਵਿੱਦਿਅਕ ਕੇਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਦੋ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਣਾਤਮਕ ਅੰਤਰ ਸਨ। ਕੰਮ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਕਰਤੱਵਾਂ, ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਵਿਧੀ; ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਸਰੋਤ; ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਅਤੇ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਘੰਟੇ ਵੱਖਰੇ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਵਿਭਿੰਨ ਇਲਾਜ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ. ਮੌਜੂਦਾ ca%e ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(18) ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ

- (i) ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਨੂੰਨ 38(ਸੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।
- (ii) ਇਹ ਪੱਖਪਾਤੀ ਸੀ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਵੱਖਰਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
- (iii) ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨਾਲ ਵੱਖਰੇ ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੇਠਲੇ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤਨਖਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ: ਸ਼੍ਰੀ ਜੇ.ਸੀ. ਦਾਬਰਾ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਤਨਖਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 3,000 ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਮਨਮਾਨੀ ਸੀ। ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ।

ਰਸਿ: (ii)

(19) ਸ੍ਰੀ ਸੇਠੀ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, - 1 ਅਗਸਤ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਰਾਹੀਂ,

(1) ਜੇ.ਟੀ. 1996 (7) ਐਸ.ਸੀ 49

1986, ਉਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਉੱਚ ਭੱਤੇ ਦੀ ਦਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(20) ਇਹ ਦਲੀਲ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰੇ। ਕੋਈ ਨਾਗਰਿਕ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਦੂਜਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਮਜਬੂਰ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਉਚਿਤ ਬਕਾਏ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਰੋਕ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਅੱਗੇ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਗਲਤ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈ ਗਈ ਰੋਕ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਰਸਿ: (ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ)

(21) ਸ੍ਰੀ ਸੇਠੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਾਚਾਂ ਦੀ ਮਾਰ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ। ਕੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ?

(22) ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਦੀ 23 ਮਾਰਚ, 1992 ਨੂੰ ਹੋਈ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਮੁੜ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1993 ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ 23 ਮਈ, 1996 ਨੂੰ ਵੀ.ਕੇ. ਬਾਲੀ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। "ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਮੀ ਬਹਿਸ ਸੁਣਨ" ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ "ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅੱਜ ਤੋਂ 7 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਾਈਸ ਚਾਂਸਲਰ... ਜੋ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਗੇ... ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 2 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 23 ਅਗਸਤ, 1996 ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਨੇ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।

(23) ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 21 ਸਤੰਬਰ, 1994 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਦੇਰੀ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ 3 ਮਈ, 1995 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਖਲ ਕਰ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

(24) ਸਾਲ 1992 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਵੱਲੋਂ ਲਏ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਬਾਰੇ ਅਕਤੂਬਰ, 1993 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੀਬਿਤ ਪਈ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਉਪਾਅ ਵੀ ਜਿਸ ਦਾ ਲਾਭ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। 1994 ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਾਰਨ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜੇ ਵੀ ਅੱਗੇ, ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਅਨੁਸੂਚੀ P.7 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ ਉੱਤੇ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ "ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰਾਏ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।" ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਦੀ ਮਿਤੀ 28 ਜੂਨ, 1993 ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪੜਚੋਲ, ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਰਿਕਾਰਡ ਉੱਤੇ ਹੈ।

Annexure P.13, ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ "ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਕੀਲ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰਾਏ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।" ਕਾਰਵਾਈ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ "ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਪੀ.ਪੀ. ਰਾਓ ਤੋਂ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰਾਏ ਲਈ ਗਈ ਸੀ..." ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਖੁਦ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਜੂਨ, 1993 ਤੱਕ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਰਾਏ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ

ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਅਰਾਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

(25) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰਾਏ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਭੱਤਾ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇ ਮੁੜ-ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੁੱਛੇਸਰਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਤਨਖਾਹ ਦੇਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਲਾਹ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਸ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਾਹਤ ਮਿਲੇਗੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਉਮੀਦ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। 'ਉਸਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

(26) ਉਪਰੋਕਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਐਸਟੇਪੋਲ ਸੰਬੰਧੀ ਮੁਦਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 1 ਅਗਸਤ, 1986 ਤੋਂ 31 ਜੁਲਾਈ, 1988 ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਦਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੇਵਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ 12 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਖਰਚੇ ਵੀ ਮਿਲਣਗੇ ਜੋ ਕਿ ਰੁਪਏ ਹਨ। 5000

'ਜੇਐਸਟੀ

ਕੇ. ਸ਼੍ਰੀਧਰਨ, ਸੀਜੇ, ਐਨਕੇ ਸੋਢੀ

THB ਚਲਾਪਤੀ, ਜੇ.ਜੇ

ਰਾਹੁਲ ਪ੍ਰਭਾਕਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਟੈਕਨੀਕਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਜਲੰਧਰ ਅਤੇ

ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

97 ਦਾ CWP 5281

22 ਅਪ੍ਰੈਲ 1997

ਇੰਡੀਅਨ ਪੋਸਟ ਆਫਿਸ ਐਕਟ, 1893 - S.3 - ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950-ਆਰਟ. 226-ਕਾਮਨ ਐਂਟਰੈਂਸ ਟੈਸਟ, 1997 ਲਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਬਰੋਸ਼ਰ—ਪੈਰਾ 6.5- ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਕੋਰਸਾਂ ਲਈ ਦਾਖਲਾ-ਪ੍ਰਾਸਪੈਕਟਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮਿਤੀ ਤੈਅ ਕਰਨਾ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ